

Vad ska vi göra?

Som församling gör vi en hel del. Scouter, tonår, konfirmation, syförening, gudstjänst, ja listan kan göras lång. Men vad ska, vi göra? Vi vet alla om risken med att den verksamhet vi haft under en lång tid kan börja motivera sin egen existens. Det är klart att vi ska göra så, det har vi alltid gjort. I våra områden är risken kanske extra stor med tanke på vår fina historia. Här finns söndagsskolor som firar hundrafemtioårsjubileum med lärare som varit med nästan lika länge. En sådan historia är en god grund att stå på men vi får aldrig låta den styra oss.

Jesus hade inget emot historien, han anknöt ofta till den nästan tvåtusenåriga judiska tradition som han stod i. Men han kom också med något radikalt nytt. I kyrkoåret har vi nu lagt den dramatiska påsken bakom oss. En påsk där Jesus just utgått från den judiska traditionen men fyllt den med någon helt nytt. Jag vill idag lyfta fram det sista Jesus säger sina lärjungar innan han lämnar dem i Matteusevangeliet. När Jesus vänder åter hem till himlen så är det inget stabilt missionsförbund han lämnar på jorden. Kvar står elva lärjungar som utgjorde grunden för ett mindre antal troende.

Men elva stycken lärjungar är väl inte så illa. Ett elitförband redo att erövra världen. Problemet är bara att dessa män nyligen visat Jesus att när det gällde som mest, då svek de. Petrus förnekade att han ens kände Jesus och de andra flydde hals över huvud. Sedan kan man ju också konstatera att Jesus inte direkt öser beröm över deras inlärningsförmåga i evangelierna. Har ni ännu inte fattat, hur länge måste jag stå ut med er... Som tur är lovar Jesus att det kommer en hjälpare men jag tror ändå att han var ganska fundersam när han överlämnade det nyfödda evangeliet i lärjungarnas händer. Så när han nu vänder sig mot lärjungarna för att ge dem en sista befallning så kan vi vara säkra på att Jesus har något viktigt att säga dem.

De elva lärjungarna begav sig till Galileen, till det berg dit Jesus hade befallt dem att gå. När de fick se honom där föll de ner och hyllade honom, men några tvivlade. Då gick Jesus fram till dem och talade till dem: "Åt mig har getts all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar: döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andens namn och lär dem hålla alla de bud jag har gett er. Och jag är med er alla till tidens slut.

Missionsbefallningen är ett sådant där bibelord vi hört så många gånger att vi inte alltid hör vad det står. En undersökning som gjorts visar att efter att man sjungit en sång mer än femtio gånger så tänker man inte längre på texten, kanske kan det vara samma sak med det vi läser. Jesus befallning visar vad vi ska göra, vad målet med vår verksamhet bör vara, men som tur är också hur vi ska göra och hur vi kan klara av det.

Vad är målet

Vi måste bli fler, och vi kan bli fler. Det är helt enkelt så. Det finns ingen kompromiss, bibeln är kristallklar. Guds rike ska växa och här på jorden är församlingen Guds kropp. Vi är kallade som församling att ära Gud och ta hand om varandra men vi måste också växa och nå fler. Vi klarar oss utan kyrka, utan pastor och utan psalmböcker men om vi tappar nöden för andra människor, om vi tappar drivkraften att bli fler, då är vi slut.

Men tänker du kanske, vi blir inte fler men vi har ju så fin verksamhet, nog sår vi frön i människor som får annat resultat än att de blir medlemmar i vår församling. Detta är sant,

men det är inte hela sanningen. Visst ska vi så men om vi aldrig får skörda, om vi aldrig får välkomna dessa människor in i vår gemenskap, då är det något som gått snett. För Jesus kallar oss inte att sprida hans ord så att människor kanske hittar till en mer eller mindre formulerad Gudstro på egen hand. Vi ska göra folk till lärjungar och döpa dem. Jesus var inte mycket för kompromisser, han säger som det är.

Det finns en liten kort berättelse om hur Jesus och lärjungarna är ute på vägen när Jesus ser ett fikonträd. Trädet har gröna fina blad så Jesus går fram, trots att det inte var tid för fikon. Och när Jesus så upptäcker att det inte finns några fikon blir han så arg att han förbannar trädet till den grad att det vissnar ihop. De där bladen, är inte det som den fina verksamhet vi driver i våra kyrkor, friskhetstecken som vittnar om att vi hämtar kraft från våra rötter. Men frukten, är inte det att få se människor komma till tro? Har vi ingen frukt så är något galet.

Hur ska vi göra det

Att vi måste bli fler, att vi måste nå ut, det kan låta som krav. Det kan kännas som att vi måste bli några slags supermänniskor som med en bergfast tro missionerar vårt land. Men så tror jag inte alls att det är. För det första så måste vi givetvis se vad vi kan göra. Vilka talanger och möjligheter har vi och framförallt, vilka människor möter vi i vår vardag. Men vi måste också fundera på hur vi gör det. Lärjungarna visar upp två drag i texten som vi kan lära oss av. Det första är att de lyder Jesus.

De elva lärjungarna begav sig till Galileen, till det berg dit Jesus hade befallt dem att gå.

Nu hade ju lärjungarna fördelen att de kunde ta emot Jesus uppdrag direkt från hans mun. De behövde inte fundera över om det inte var deras egna tankar eller slumpen som tycktes leda dem. För oss svenskar tror jag generellt att risken är bra mycket större att vi missar vad Jesus vill säga oss än att vi hör sådant han inte säger. Dessutom har vi ju bibeln som vi kan testa vår kallelse med.

Men när vi väl kommer fram till att det som Jesus vill att jag ska göra, eller vad vi som församling ska göra, vågar vi då lyda? Det är inte helt enkelt, dessutom kanske Jesus vill något annat än jag vill. Men om vi inte går dit Jesus kallar då kommer vi aldrig att nå de resultat han vill att vi ska nå. Okej då har vi alltså ännu ett krav, lydnad. Börjar kanske kännas lite tungt nu. Men om vi fortsätter läsa kan vi se att det står något intressant om lärjungarna.

När de fick se honom där föll de ner och hyllade honom, men några tvivlade.

Lärjungarna lydde Jesus med det innebar inte att de hade någon fantomstark tro. Till och med när de fick stå framför den uppståndne fanns det de som tvivlade. En lärdom för oss som tycker att Jesus faktiskt kunde visa sig lite mer så det kunde bli lite enklare att tro. Snarare än starka troshjältar tror jag att lärjungarna var rädda och svaga. Det som fick dem att lyda hans ord var nog inte deras hängivenhet utan deras behov.

Och nu blir det ju intressant för oss vanliga dödliga. Om det var lärjungarnas behov som fick dem att lyda Jesus och söka efter honom så kan ju också vi. Om det är något vi har så är det väl behov. Vad vi behöver är kanske att inse hur stort vårt behov är, hur mycket vi behöver Gud om vi ska lyckas med vårt mål att nå fler. Men då är det avgörande att vi verkligen har nöd för att vi måste bli fler. Hur ska vi alltså göra för att leva upp till vårt mål? Vad krävs av

oss. Att vi i nöden för vårt mål att nå fler människor inser hur oändligt stort vårt behov av Guds hjälp är.

Hur ska vi klara det?

Visst är det bra att veta hur man ska klara av något men det räcker knappast. En språklärare skulle säkert kunna lägga upp en studieplan där jag lärde mig Kinesiska på fem år men bara för att jag visste hur jag skulle göra så innebär ju inte det att jag klarar av det. Motivationen är som jag sagt viktig. Vi måste ha vårt mål kristallklart och faktiskt utvärdera allt vi gör efter vad vi vill lyckas med. Men samtidigt kan vi inte göra om oss. Vi är människor med människors begränsningar.

Ska vi bygga vår framtid på vad vi kan bidra med som människor så kommer vi inte långt. Och kanske är det ett problem vi har att vi för mycket funderar i banor efter vad vi kan utifrån oss själva. Våra talanger eller gåvor är en viktig ingrediens men det tuffa med Gud är ju att han använder människor till saker det aldrig skulle klarat själva. Bibeln är full av sådana förebilder. Mose, Sara, David, Maria, Petrus, Paulus; alla var de människor som Gud använde till sådant som de egentligen inte alls var särskilt bra på.

Mose gillade inte att tala framför folk, Davis den minste i en enkel herdefamilj och Paulus han förföljde kristna. När Gud väljer att födas till världen valde han inte en erfaren flerbarnsmor med kunskap och anseende. Istället väljer han en ung flicka som folk börjar prata om bakom ryggen på. Det sista Jesus säger i Matteusevangeliet är "Och jag är med er alla dagar till tidens slut". Vi är inte ensamma, vi har med oss Gud. Skulle det vara upp till oss att visa Guds kärlek på ett sådant sätt att människorna runt omkring våra kyrkor skulle strömma in från alla håll, så skulle vi ligga pyrt till. Men om det nu är universums skapare som står för förmågan, då blir läget annorlunda. Det enda som gör att vi kan klara av vårt uppdrag att göra alla folk till lärjungar är just detta att Gud alltid är med oss. Hela vägen. Missionsförsamlingen i Stenstorp tillhör inte er, den tillhör Gud precis som ni gör det. Vila i den tryggheten och ta spjärn från den.

Vi måste och vi kan bli fler. Det är vårt uppdrag. Inte för tillväxtens egen skull men för att livets mening är att bli en del av Kristus kropp. Och vi önskar att alla människor skulle få uppleva denna mening med sina liv. Vi kan klara av detta genom att drivas av vår nöd för människor och inse vårt behov av Gud. Och med Guds kraft så kan vi klara det.

Det är möjligt, det är verkligen möjligt!